

Arrest

nr. 320 188 van 17 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Gebroeders De Smetstraat 80
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), betekend op 9 januari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2025 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Hierin staan de nuttige feiten genoegzaam opgelijst.

Dit is de thans bestreden akte. Ze luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer⁽¹⁾:

Naam: A.

Voornaam: J.D.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: *Suriname*

ALIAS: A. J., geboren op [...], onderdaan van Nederland; A. J., geboren op [...], onderdaan van Frankrijk; A. J., geboren op [...], onderdaan van Suriname; A.T., geboren op [...], onderdaan van Suriname; D.J., geboren op [...], onderdaan van Suriname.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 08.01.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 10.12.2018 zich schuldig heeft gemaakt aan slagen en verwondingen ten overstaan van A.E.F.. Er zou een conflict ontstaan zijn over hun 2 jonge dochters waarop betrokkene meerdere vuistslagen heeft toegediend aan het slachtoffer. Zo vond betrokkene dat zij meer thuis moest zijn voor de kinderen.

De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een agressieve ingesteldheid. Hij heeft de fysiek en psychische integriteit van het slachtoffer die bovendien zwanger was, miskend. Uit het vonnis blijkt bovendien dat de feiten werden gepleegd in het bijzijn van de kleine kinderen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-onwettig bezit- heroïne, feiten waarvoor hij op 07.11.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich te Antwerpen tussen 17 augustus 2018 en 18 augustus 2018, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 17 augustus 2019 schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van cocaïne en cannabis.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-onwettig bezit, cannabis, feiten waarvoor hij op 24.03.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaar.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 02.06.2024 zich schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van cannabis.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen : handel : vervaardiging zonder vergunning : bezit zonder vergunning, feiten waarvoor hij op 17.12.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaar behalve 6 maand.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen , tussen 30 september 2015 en 21 oktober 2015, meermaals , op niet nader te bepalen data, laatst op 20 oktober 2015 op heterdaad werd betrapt voor verkoop van cannabis. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat betrokkene zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd op 07.01.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" sinds 2011 in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van identiteitskaart aangezien het thuis bij zijn echtgenote zou liggen en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; Hij geeft aan naar België te zijn gekomen om zijn nicht B.V. te bezoeken , die in België woont. Voorts geeft hij aan een duurzame relatie te hebben met E.F.A. en samen vier kinderen te hebben. Al deze personen hebben de Belgische nationaliteit. Zijn nicht kon op basis van de opgegeven identiteit niet teruggevonden worden in onze bestanden. Verder geeft hij aan dat een repatriëring naar zijn land van herkomst moeilijk zou zijn voor zijn familie omdat hij hier vier kinderen heeft. Ook geeft hij aan dat hij niemand kent in Suriname. De betrokkene weigerde zijn vragenlijst te tekenen.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de aanhoudende illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Hij verklaart sinds 2011 in België te zijn. Echter, zou betrokkene pas op 11.04.2018 pogingen ondernomen hebben om recht op verblijf te verkrijgen en dit als vader van zijn dochter J. ([...]). Voordien had hij reeds meerdere bevelen ontvangen om het grondgebied te verlaten. Ook werd hem reeds een inreisverbod opgelegd. Dit verblijfsrecht werd hem op 23.12.2019 geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en omwille van dat inreisverbod 8 jaar dat hem werd opgelegd op 12.01.2016. Betrokkene diende op 24.06.2022 een nieuwe verblijfsaanvraag in omwille van zijn partner, waarmee hij huwde tijdens zijn detentie. Dit werd hem op 28.02.2023 opnieuw geweigerd doordat hij geen bewijs wist voor te leggen van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen en van ziektekostenverzekering geldig in België. Sindsdien werden er geen nieuwe pogingen ondernomen om recht op verblijf te verkrijgen.

Betrokkene en zijn partner konden er dan ook niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België op losse schroeven stond door het onzekere verblijf van betrokkene. Het stichten van een gezin was in die zin al vanaf het begin precair. Betrokkene en zijn partner moeten aldus beseft hebben dat hun gezinsleven mogelijks anders zou zijn dan het gezinsleven van een doorsnee gezin.

Bovendien blijkt uit het vonnis dat de betrokkene geweld gebruikte tegen zijn partner die op dat moment bovendien zwanger was. De feiten vonden bovendien plaats in het bijzijn van de kinderen. Gelet op het ernstig en herhaaldelijk intrafamiliaal geweld van de betrokkene ten aanzien van zijn vrouw dient er besloten te worden dat hij misbruik maakte van zijn positie en dat hij geen enkel respect blijkt te hebben voor het welzijn van zijn – toen nog - vriendin.

Deze ervaringen kunnen de gezonde ontwikkeling van jonge kinderen negatief beïnvloeden. In plaats van zich te beheersen in conflictsituaties gebruikt hij geweld om zijn woorden kracht bij te zetten. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de fysieke en psychische integriteit van zijn partner schaadt. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Dit gedrag getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin.

De betrokkene verblijft reeds sinds augustus 2019 in de gevangenis. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen sinds lange tijd aan de moeder van de kinderen is toegedragen. Het is redelijk te stellen dat tot op heden de moeder van de kinderen degene is die ononderbroken ter beschikking was om in te staan voor de zorg van hun kinderen. Drie van de vier kinderen verbleven in het verleden in een ckg maar kwamen in het weekend wel steeds naar huis.

Wat de lichamelijke en de emotionele ontwikkeling van zijn kinderen betreft. De vrouw van betrokkene is een Belgische onderdane, zij is een volwassen persoon geboren en getogen in België. Niets wijst er dan ook op dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan hun kinderen. Zij kan daarbij gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België. Ongetwijfeld heeft de moeder ook haar netwerk van vrienden en familie in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen. Niets belet betrokken bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen.

De uitwijzing van een ouder die reeds enige tijd niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Het feit dat de kinderen van de betrokkene in staat is om contact te onderhouden met hun vader in de gevangenis doet ook vermoeden dat de partner van de betrokkene toelaat dat de kinderen blijvend contact onderhouden met hun vader.

Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Zo blijkt dat zijn kinderen in 2016, 2018, 2019 en 2021 te zijn geboren. Sinds hun geboorte heeft de betrokkene nog een aantal feiten gepleegd in het Rijk. Dit getuigt ook allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig en gewelddadig gedrag. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene.

Een schending van artikel 8 EVRM werd dan ook niet aannemelijk bevonden. Het administratief dossier bevat bovendien geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

A. J., geboren op [...], onderdaan van Nederland; A. J., geboren op [...], onderdaan van Frankrijk; A. J., geboren op [...], onderdaan van Suriname; A.T., geboren op [...], onderdaan van Suriname; D.J., geboren op [...], onderdaan van Suriname. 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene trachtte op 11.04.2018 recht op verblijf te verkrijgen en dit als vader van zijn dochter J. (°[...]). Dit verblijfsrecht werd hem op 23.12.2019 geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en omwille van dat inreisverbod 8 jaar dat hem werd opgelegd op 12.01.2016. Betrokkene diende op 24.06.2022 een nieuwe verblijfsaanvraag in omwille van zijn partner, waarmee hij huwde tijdens zijn detentie. Dit werd hem op 28.02.2023 opnieuw geweigerd doordat hij geen bewijs wist voor te leggen van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen en van ziektekostenverzekering geldig in België. Sindsdien werden er geen nieuwe pogingen ondernomen om recht op verblijf te verkrijgen.

o Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 08.01.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 10.12.2018 zich schuldig heeft gemaakt aan slagen en verwondingen ten overstaan van A.E.F.. Er zou een conflict ontstaan zijn over hun 2 jonge dochters waarop betrokkene meerdere vuistslagen heeft toegediend aan het slachtoffer. Zo vond betrokkene dat zij meer thuis moest zijn voor de kinderen.

De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een agressieve ingesteldheid. Hij heeft de fysiek en psychische integriteit van het slachtoffer die bovendien zwanger was, miskend. Uit het vonnis blijkt bovendien dat de feiten werden gepleegd in het bijzijn van de kleine kinderen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-onwettig bezit- heroïne, feiten waarvoor hij op 07.11.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich te Antwerpen tussen 17 augustus 2018 en 18 augustus 2018, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 17 augustus 2019 schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van cocaïne en cannabis.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-onwettig bezit, cannabis, feiten waarvoor hij op 24.03.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaar.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 02.06.2024 zich schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van cannabis.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen : handel : vervaardiging zonder vergunning : bezit zonder vergunning, feiten waarvoor hij op 17.12.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaar behalve 6 maand.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen, tussen 30 september 2015 en 21 oktober 2015, meermaals, op niet nader te bepalen data, laatst op 20 oktober 2015 op heterdaad werd betrapt voor verkoop van cannabis. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat betrokkene zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene

binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Het administratief dossier bevat bovendien geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM

Vasthouding (...)

Op 8 januari 2025 trof verweerder tevens een inreisverbod voor 8 jaar.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13 septies.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot

schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughervingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Integendeel, verzoekers repatriëring is voorzien voor 21 januari 2025 in de vroege ochtend. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2 In een enig middel werpt verzoeker op:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3). De alhier bestreden beslissing werd allerminst met de vereiste zorgvuldigheid genomen, ergo schendt het

zorgvuldigheidsbeginsel, nu de bestreden beslissing nalaat op correcte wijze melding te maken van en rekening te houden met de actuele medische situatie van verzoeker.

In casu schendt de bestreden beslissing d.d. 8 januari 2025 het motiveringsbeginsel. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

Verwerende partij motiveert haar beslissing in hoofdzaak overeenkomstig een beweerd gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker, wat zij puurt uit de veroordelingen van verzoeker.

Verzoeker meent vooreerst dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom dat beweerd gevaar voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstig is. Dat de verwerende partij dienaangaande onzorgvuldig tot haar besluitvorming is gekomen.

Immers veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest

Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak) (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat verzoeker meermaals werd veroordeeld. Het loutere gegeven dat verzoeker werd veroordeeld, zelfs meermaals, kan evenwel niet volstaan als motivering voor een beweerd dergelijk gevaar. De gemachtigde kan overeenkomstig de veroordelingen niet *prima facie* oordelen dat verzoeker nog steeds een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde. Strafrechtelijke veroordelingen kunnen op zichzelf geen reden of motivering vormen.

Verzoeker merkt op dat de verschillende rechtbanken oordeelden dat de bevolen vrijheidsstraffen op proportionele wijze tegemoetkomen aan de feiten die voorwerp uitmaken van die veroordelingen, dat de strafmaten volstonden als retributie ten aanzien van verzoeker, zowel als bijzondere preventie ten aanzien van verzoeker, derhalve als bescherming voor de openbare orde – zulks telkens rekening houdend met zijn eerdere veroordelingen. Nu verzoeker dadelijk zijn strafeinde bereikt, is hij van oordeel dat deze veroordelingen geenszins kunnen worden aangevoerd als absolute indicatie voor het actueel bestaan van een risico voor de openbare orde.

De bestreden beslissing is onzorgvuldig voorbereid en gestoeld op een onvolledige feitenvinding nu die geen rekening houdt met het gegeven dat het strafeinde van verzoeker in zicht is.

Verder beperkt de bestreden beslissing haar motivering nopens de actualiteit van het voorgehouden gevaar voor de openbare orde tot de volgende standaardformulering:

“Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.”

De motivering voor het bestaan van een actueel gevaar voor de openbare orde is volstrekt gebrekkig. Immers blijkt uit de oplijsting van de veroordelingen van verzoeker in de bestreden beslissing dat de laatste feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren van 10 december 2018, ergo ruim zes jaar geleden. Ten onrechte maakt de bestreden beslissing ook melding van feiten d.d. 2 juni 2024; dat dit een verschrijving betreft blijkt uit het gegeven dat de feiten in kwestie – opnieuw volgens de bestreden beslissing – dateren van 24 maart 2016. Verwerende partij kan bezwaarlijk worden gevolgd in de motivering dat uit veroordelingen voor feiten die ruim zes jaar eerder werden gepleegd nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde kan worden afgeleid. Minstens beargumenteert de verwerende partij niet waarom zulks wel het geval zou zijn, al werden de feiten ruim zes jaar (en veel langer) geleden gepleegd. Voormelde standaardformulering betreft bijgevolg een manifest gebrekkige motivering voor wat betreft de actualiteit van het voorgehouden gevaar voor de openbare orde. De motivering faalt dienaangaande naar recht.

Een objectieve werkelijke, actuele, objectieve en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt derhalve niet aangetoond. Dat bijgevolg de artikelen 7, § 1, 3°, 74/14, § 3, 3° en 74/28 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden door in hoofde van verzoeker ten onrechte een gevaar voor de openbare orde te weerhouden.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing, voor de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, het gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek want het bestaan van een voorgehouden risico op onderduiken én de beslissing tot vasthouding, eveneens dat verzoeker sedert zijn op 28 februari 2023 geweigerde aanvraag gezinshereniging, aanvraag die werd ingediend op 24 juni 2022, geen nieuwe poging meer heeft ondernomen om recht op verblijf te verkrijgen. Niets is minder waar.

Immers verzocht verzoeker reeds op 10 oktober 2024 om een afspraak bij de Stad Antwerpen teneinde – via mandaat daartoe aan zijn raadsman – een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te kunnen indienen (**stuk 3**). Pas op 9 januari 2025 – datum waarop huidige beslissing aan verzoeker werd betekend – ontving verzoeker een uitnodiging voor afspraak op 4 februari a.s. (**stuk 4**).

Eerder maakte de echtgenote van verzoeker, die zich daartoe had laten mandateren door verzoeker, een afspraak om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen op 28 juni 2024 (**stuk 5**). De retributie hiertoe werd reeds aan verwerende partij voldaan op 30 april 2024 (**stuk 6**). De administratie weigerde de aanvraag ten onrechte te registreren omdat cliënt in de gevangenis van Beveren verblijft. Deze weigering was strijdig aan de relevante bepalingen inzake die stellen dat de aanvraag wel degelijk kan worden ingediend daar waar

hij wil wonen met de gezinshereniger, of wanneer het over een minderjarig kind gaat en de andere ouder van het kind niet wil samenleven, bij de verblijfplaats van zijn keuze.

Dat de bestreden beslissing weinig zorgvuldig is voorbereid nu deze voorbijgaat aan het gegeven dat verzoeker sedert februari 2023 wel degelijk én meermaals heeft gepoogd een verblijfsrecht te bekomen én dat daartoe een betaling werd overgemaakt aan verzoeker. Mochten er bij de Dienst Migratie bij de Stad Antwerpen geen onbegrijpelijk en onaanvaardbaar lange wachttijden zijn om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, had hij zijn meest recente aanvraag reeds in oktober 2024 kunnen – laten – finaliseren.

De bestreden beslissing stelt verder dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen door de vrijheidsberoving van verzoeker sinds lange tijd aan de moeder van de kinderen is toegedragen, alsook dat het redelijk te stellen is dat tot op heden de moeder degene is die ononderbroken ter beschikking was om in te staan voor de zorg van de kinderen. Verder stelt de bestreden beslissing dat de uitwijzing van een ouder die reeds enige tijd niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. De beslissing stelt verder dat het feit dat de kinderen van de betrokkene in staat is om contact te onderhouden met hun vader in de gevangenis doet ook vermoeden dat de partner van de betrokkene toelaat dat de kinderen blijvend contact onderhouden met hun vader. Uit het loutere gegeven dat verzoeker sinds de geboorte van zijn kinderen ‘nog een aantal’ feiten heeft gepleegd, leidt de verwerende partij nog af dat verzoeker geen verantwoordelijkheid zou hebben tegenover zijn gezin.

Verzoeker meent dat de beslissing ook op dit punt manifest onzorgvuldig is voorbereid én een schending in zich draagt van artikel 8 van het EVRM. Immers is het zo dat de echtgenote van verzoeker in de voorbije jaren net nauwelijks heeft kunnen instaan voor de zorg van de kinderen nu deze nog steeds in het CKG verblijven. Hoewel verzoeker misschien niet samenwoont met zijn kinderen, zijn zij hem in de voorbije jaren wel frequent – tot tweemaal per week toe – komen bezoeken. Verzoeker toont zich wel degelijk een zeer betrokken vader en staat in het belang van de kinderen in nauw contact met de consulent van de jeugdrechtbank en de medewerkers van het CKG.

Dat de bestreden beslissing de betrokkenheid van verzoeker bij de opvoeding van zijn kinderen miskent en aldus een schending met zich meebrengt op artikel 8 van het EVRM. Nu onvoldoende rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker doet zich eveneens een schending voor van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.3.3. De Raad leidt uit bovenstaand betoog af dat verzoeker de schending opwerpt van:

- de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- de zorgvuldigheidsplicht
- de artikelen “ 7, § 1, 3°, 74/14, § 3, 3° en 74/28 van de Vreemdelingenwet “
- artikel 8 EVRM.

3.3.4. De bestreden akte is in zijn verschillende componenten duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Verzoeker legt niet uit waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Een schending hiervan blijkt dan ook niet temeer daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden akte en aanhaalt dat “*de beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding*”. Deze inhoudelijke kritiek wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3.5. De beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten steunt op meerdere schragende motieven. Dit betekent dat slechts indien verzoeker gegronde kritiek uit op alle motieven, de Raad de schorsing van de bestreden akte moet uitspreken als voldaan is aan de andere schorsingsvoorwaarden.

3.3.6. Verzoeker uit kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden), maar er is nog een ander motief dat de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten kan schragen, met name de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten). Verzoeker gaat hier totaal niet op in en brengt meer bepaald niets in tegen de concrete vaststelling van verweerder in dit verband dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. De toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, blijft dan ook overeind, zodat verzoekers kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet kan leiden tot de schorsing van de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokken kritiek waaraan verzoeker een schending verbindt van de artikelen 7, § 1, 3°, 74/14, § 3, 3° en 74/28 van de Vreemdelingenwet, wordt derhalve niet besproken.

3.3.7. De bestreden akte bevat voorts een beslissing om verzoeker geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten. In dit verband worden twee op zich schragende motieven gehanteerd, met name:

a) de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) gecombineerd met:

a.1. artikel 1, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet (Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn);

a.2. artikel 1, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet (Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd);

a.3. artikel 1, §2, 8°, van de Vreemdelingenwet (Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing).

b) de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet (de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde).

Verzoeker bekritiseert het submotief bedoeld in a.1. en motief b) maar brengt niets in tegen de submotieven a.2 en a.3 die op zich al volstaan om de beslissing te schragen om verzoeker geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kritiek op de motieven bedoeld in a.1. en b) van de Vreemdelingenwet kan andermaal niet kan leiden tot de schorsing van de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt derhalve niet besproken.

3.3.8 Verzoeker betoogt in fine van het verzoekschrift dat “*de beslissing*” manifest onzorgvuldig is voorbereid én een schending in zich draagt van artikel 8 van het EVRM alsook van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat dat zijn echtgenote in de voorbije jaren nauwelijks heeft kunnen instaan voor de zorg van de kinderen nu deze nog steeds in “*het CKG*” verblijven. Verder wijst hij erop dat zijn kinderen hem in de voorbije jaren frequent – tot tweemaal per week toe – komen bezoeken. Hij is van oordeel dat hij zich wel degelijk een zeer betrokken vader toont bij de opvoeding van zijn kinderen. Hij wijst erop dat hij in het belang van de kinderen in nauw contact staat met de consulente van de jeugdrechtsbank en de medewerkers van het CKG.

3.3.9. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden akte niet die stelt, “*Drie van de vier kinderen verbleven in het verleden in een ckg maar kwamen in het weekend wel steeds naar huis* “. Verzoeker beweert wel, maar toont niet aan dat zijn kinderen nog steeds begeleid worden door het CKG, laat staan daar verblijven en dat zijn echtgenote nauwelijks kan instaan voor de zorg van de kinderen. Verzoeker toont ook niet aan dat het gegeven dat zijn echtgenote in het verleden een beroep deed op het CKG, aantoonde dat zij

niet in staat is de best mogelijke zorg te geven aan haar kinderen en dat het welzijn en de opvoeding van de kinderen zijn aanwezigheid in België noodzaakt. De inschakeling van het CKG (Centrum voor kindzorg en gezinsondersteuning) is een vorm van opvoedingsondersteuning verleend door Kind en Gezin waar verweerder ook op wijst in de bestreden akte, wanneer hij stelt dat verzoekers echtgenote voor de opvoeding van de kinderen *“gebruik [kan]maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België. Ongetwijfeld heeft de moeder ook haar netwerk van vrienden en familie in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen”*. Ter terechtzitting is de verzoekende partij het ook eens dat het CKG opvoedingsondersteuning biedt. Zelfs indien thans nog zou beroep gedaan worden op het CKG, houdt het dus niet in dat zijn echtgenote tekort schiet in de opvoeding van de kinderen. Verzoeker betwist voorts de vaststelling niet, *“De betrokkene verblijft reeds sinds augustus 2019 in de gevangenis”*. Verzoeker acht zich nauw betrokken bij de opvoeding van zijn kinderen, maar het gegeven dat dezen hem frequent kwamen bezoeken in de gevangenis- waarvan ter terechtzitting het bewijs wordt neergelegd-, kan op zich niet aantonen dat hij zeer nauw betrokken is bij hun opvoeding. Verzoeker wijst er dan wel op dat hij in het belang van de kinderen in nauw contact staat met de consulente van de jeugdrechtsbank en de medewerkers van het CKG, maar toont dit op geen enkele wijze aan. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze daarvan geen enkel begin van bewijs kan aanbrengen. Voorts kan in de bestreden akte tevens gelezen worden, *“De uitwijzing van een ouder die reeds enige tijd niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Het feit dat de kinderen van de betrokkene in staat is om contact te onderhouden met hun vader in de gevangenis doet ook vermoeden dat de partner van de betrokkene toelaat dat de kinderen blijvend contact onderhouden met hun vader”*. Verzoeker brengt hiertegen niets in concreto in. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft inderdaad niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt zich, gelet op de bespreking hoger, de vaststelling op dat verzoeker geen grote betrokkenheid met de opvoeding van zijn kinderen aantoonde en dat de verantwoordelijkheid hiervoor in de eerste plaats bij verzoekers echtgenote ligt. De Raad merkt ten slotte nog op dat verzoeker evenmin kritiek aanbrengt tegen de vaststelling in de bestreden akte, *“Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Zo blijkt dat zijn kinderen in 2016, 2018, 2019 en 2021 te zijn geboren. Sinds hun geboorte heeft de betrokkene nog een aantal feiten gepleegd in het Rijk. Dit getuigt ook allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin”*.

Een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook de zorgvuldigheidsplicht in dit verband wordt dan ook niet aangetoond.

Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de bestreden akte ook niet los gezien kunnen worden van de aanvragen tot afgifte van een verblijfskaart die verzoeker eerst als ouder van een Belgisch kind in 2018 heeft ingediend en daarna in functie van zijn echtgenote in 2022, waaraan de bestreden akte herinnert. Deze aanvragen mondden telkens uit in een beslissing tot weigering van verblijf (bijlagen 20). De laatste dateert van februari 2023. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voormelde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan dan ook worden beschouwd als een bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt en verzoeker heeft hier niet aan voldaan (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*).

Dat verzoeker via een mandaat verstrekt aan zijn advocaat een afspraak heeft gemaakt bij de stad Antwerpen begin februari 2025, om opnieuw een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart in te dienen als

ouder van een Belgisch kind, kan aan al het voormelde geen afbreuk doen. Uit de stukken die in dit verband gevoegd werden bij het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verblijfsprocedure nog niet is opgestart en dat de advocaat heeft gemeld aan de stad Antwerpen dat *“geboorteakte, huwelijksakte en betalingsakte op een later tijdstip zullen worden overgemaakt”*.

3.3.10. Dit alles leidt tot de conclusie dat het enig middel niet gegrond en derhalve niet ernstig is.

3.4. De vaststelling dat geen ernstig middel ontwikkeld werd volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. CLAESEN

M. EKKA